

Arrest

nr. 140 722 van 11 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Chinese nationaliteit bezit, van Tibetaanse origine bent, en in 1986 in X (Volksrepubliek China) geboren bent. Tot uw elfde woonde u in het ouderlijke huis in Laithang. Nadien verhuisde u naar Lanzhou om er als arbeider op de landbouwgronden te werken. Een tweetal jaar later verhuisde u naar Hainan, waar u drie à vier jaar als bouwvakker voor een Chinees constructiebedrijf werkte. Vervolgens verhuisde u naar Lhasa waar u zich in de buurt van Potala vestigde. Omstreeks 2004 praatte u met een oom die naar Tibet was teruggekeerd nadat hij zijn studies in India had afgewerkt. Hij vertelde dat hij bij terugkeer was gearresteerd door de Chinese autoriteiten en dat hij

drie maanden in de cel had doorgebracht. Uw oom legde uit dat de Chinezen jullie onderdrukken en dat ze u het recht op onderwijs en arbeid ontnemen. Verder vertelde hij over democratie en 'the rule of law' die hij in India had leren kennen. Hij vertelde ook over de ballingschap van de Dalai Lama en de reden waarom die niet naar Tibet mocht terugkeren. Als gevolg van zijn betoog besloot u Tibet te verlaten.

Enige tijd later, omstreeks november 2005, bracht een voettocht van achtentwintig dagen u in Nepal. U werd aangehouden door de Nepalese politie en werd ongeveer een maand vastgehouden. Daarna werd u naar de Nelen Khang, 'reception centre', van Kathmandu overgebracht. Ongeveer twee maanden later reisde u via de Nelen Khang van Delhi naar die van Dharamsala.

Omstreeks april-mei 2006 kwam u in Dharamsala aan. U verbleef er een maand en twintig dagen in de Nelen Khang en werd vervolgens overgeplaatst naar de Suja Tibetan Children's Village School. U woonde en studeerde er gedurende uw gehele verblijf in India, occasionele uitstappen naar Dharamsala, Bodhgaya, Delhi en Nepal niet te na gesproken. Zowel in 2010 als 2011 reisde u naar Delhi en Nepal met de bedoeling naar Tibet terug te keren. U nam contact op met uw familie en vertelde hen over uw plannen. Uw ouders vertelden u dat de situatie in uw regio niet optimaal was en dat u niet kon terugkeren. U liet uw plan daarom varen. Uw meegereisde vriend liet zich echter niet tegenhouden door het nieuws en ondernam wel een poging. Enige tijd later keerde hij terug naar Nepal. De Chinese grenspolitie had hem tegengehouden, geslagen, en vervolgens naar Nepal teruggestuurd. Na het incident keerden jullie onverrichterzake terug naar India.

In India werd u geconfronteerd met problemen van diverse aard. Een Indische dokter ontdekte dat u een hartdoening had en dat een medische behandeling zich opdrong. Een operatie was in India echter niet mogelijk. Als Tibetaan ervoer u bovendien een tekort aan rechten, zelfs met uw RC. Er was een sterk racisme in de Indische maatschappij en u hoorde verhalen over racistisch geïnspireerde incidenten waarvan Tibetanen het slachtoffer werden. Verder werd uw RC niet altijd herkend als identiteitsdocument en maakten Indische officials u soms geld afhandig. U bent bovendien van mening dat u als Tibetaan niet verder kan studeren en geen werk zal vinden. In 2008 geraakte u betrokken bij een vechtpartij waarbij enkele dronken Indische jongeren u op straat tegenhielden en sloegen. In 2011 werd u in Bodhgaya door een Indiër geslagen toen u een Indische vrouw hielp die hij omver had geduwd.

Omwille van deze problemen besloot u India te verlaten. U vond een smokkelaar en begin juli verhuisde u in afwachting van uw vertrek naar een coffeeshop in Dharamsala. Op 16 of 17 juli 2013 vloog u via Delhi naar een stad in Thailand. U maakte de reis met uw eigen IC. Ongeveer tien dagen later vloog u vanuit (vermoedelijk) Bangkok naar Rome. U reisde met een Chinees paspoort of een paspoort uit Hongkong. Na aankomst in Italië reisde u per trein via Zwitserland naar België. De volgende dag, op 30 juli 2013, vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie attest Nelen Khang-Nepal, foto bij Nelen Khang-Nepal, attest Office of the Reception Centre-Dharamsala dd. 22/10/2013, kopie uittreksel Green Book, afrekening Bureau du Tibet, attest Office of Tibet dd. 21/10/2013, drie examencertificaten Central Board of Education-Delhi, klasfoto, verklaring bij de Belgische Federale Politie dd. 22/08/2013, verklaring van sociaal assistent bij het Rode Kruis dd. 11/10/2013, annexen 5 en 12 in verband met verlies identiteits- of vreemdelingenkaart, kopie aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden op basis van art. 9ter.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie attest Nelen Khang-Nepal, attest Office of the Reception Centre-Dharamsala dd. 22/10/2013, kopie uittreksel Green Book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: P. T. G. (alias P. T.), geboren in 1986 en geboren te Laithang (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 4-5, 6, 6-7, 8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht (zie CGVS, p. 8). U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de

huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India (zie CGVS, p. 13), uw religieuze overtuiging (zie CGVS, p. 7), en het bijwonen van de lessen van de Dalai Lama (zie CGVS, p. 9), een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Omstreeks april-mei 2006 arriveerde u in de Nelen Khang van Dharamsala. U verbleef er een maand en twintig dagen en werd daarna overgeplaatst naar de Suja Tibetan Children's Village School. U woonde en studeerde er gedurende uw gehele verblijf in India, occasionele uitstappen naar Dharamsala, Bodhgaya, Delhi en Nepal niet te na gesproken. Zowel in 2010 als 2011 reisde u tevergeefs naar Delhi en Nepal met de bedoeling naar Tibet terug te keren. In 2013 verliet u de middelbare school. U verbleef nog tot juli 2013 in de Suja-school en verhuisde daarna naar een coffeeshop in Dharamsala. U logeerde er en kluste er bij. Op 16 of 17 juli 2013 verliet u India via de luchthaven van Delhi.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS, p. 10).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u er nooit over een legaal statuut of documenten zou kunnen beschikken (zie CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen en de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt echter dat u wel degelijk over een verblijfsrecht en de bijhorende documenten (zoals een IC en RC) beschikte en u zich dus kon beroepen op de reële bescherming van de Indische autoriteiten. U beweert dat u in India steeds hinder ondervond om uw RC te verlengen (zie CGVS, p. 10) doordat de Indische officials ervoor zorgden dat u meermaals bij het kantoor moest langsgaan en u af en toe smeergeld vroegen (zie CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal is op de hoogte van de 'handshakes' die occasioneel worden gevraagd, alsook van het gegeven dat het verlengen van de RC als onaangenaam wordt ervaren. Dat wordt ook vermeld in de informatie die aan het dossier is toegevoegd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u tot uw vertrek uit India steeds een geldige RC ter uwer beschikking had en dat uw verblijfsrecht u in geen geval werd ontzegd (zie CGVS, p. 10). Het Commissariaat-generaal is er zich eveneens van bewust dat het RC als verblijfsdocument niet altijd bekend is onder de Indische bevolking (zie CGVS, p. 13). Ook dat werd opgenomen in de informatie die aan het dossier is toegevoegd. Het betekent echter niet dat u geen geldige verblijfstitel in uw bezit had, wel integendeel: met uw RC had u ontegensprekelijk een geldig verblijfsrecht in India. Volgens u kon u het RC na uw studies niet meer verlengen en zou u verplicht worden om naar Tibet terug te keren (zie CGVS, p. 12, 14). Deze verklaring, op zich weinig meer dan blote bewering aangezien u tot uw vertrek over een geldige RC beschikte, ligt echter niet in lijn met de informatie die aan het dossier werd toegevoegd. U verwijst weliswaar naar enkele personen die na hun studies India verlieten en in Nepal en Tibet in de problemen kwamen (zie CGVS, p. 14), maar het is geenszins duidelijk welk verband hun wedervaren heeft met het al dan niet te verlengen van uw RC. Daarnaast haalt u uw medische problemen aan als een reden om India te verlaten (zie CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in India toegang had tot een medische behandeling. Dat er volgens u een verkeerde medische diagnose werd gesteld, doet hier geen afbreuk aan (zie CGVS, p. 14). Medische problemen op zich vormen bovendien geen basis om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te rechtvaardigen. Vervolgens beweert u dat er in de Indische samenleving sprake is van racisme ten aanzien van de Tibetaanse gemeenschap. U ondersteunt dat met verwijzingen naar een aantal incidenten 'waarover u hoorde spreken' (zie CGVS, p. 12). Verwijzingen naar incidenten die u uit derde hand vernomen heeft en die niet rechtstreeks betrekking op u hebben, zijn in deze context onvoldoende zwaarwichtig. De incidenten waarbij u zelf betrokken was, onder andere twee vechtpartijen, zijn op hun beurt geïsoleerde incidenten (zie CGVS, p. 14-15). Bovendien speelden ze zich af in respectievelijk 2008 en 2011, dus jaren voor uw vertrek uit

India. U heeft bovendien geen concrete indicaties dat de vechtpartijen iets met elkaar te maken hadden of een zekere systematiek vertoonden. Daarnaast vermeldt u enkele incidenten waarbij Indische officials u en andere Tibetanen geld afhandig maakten (zie CGVS, p. 13). Het gaat opnieuw over geïsoleerde incidenten die op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming te spreken. U beweert dat u zich niet kon beroepen op bescherming tegen dergelijke incidenten, maar uit uw verklaringen blijkt dat u evenmin een poging heeft ondernomen om de mistoestanden aan te kaarten. Dat er als Tibetaan geen mogelijkheden bestaan om dergelijke incidenten te rapporteren (zie CGVS, p. 15) is bijgevolg weinig meer dan een blote bewering die niet wordt ondersteund door de informatie die aan het dossier werd toegevoegd. Tot slot beweert u dat u als Tibetaan niet mag studeren en geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Gevraagd om dat toe te lichten verklaart u dat u als achtentwintigjarige te oud bent om op een goede universiteit of college toegelaten te worden (zie CGVS, p. 14). U voegt er aan toe dat indien men u toch zou toelaten, u te oud zal zijn wanneer u afstudeert (zie CGVS, p. 14). Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat u van 2006 tot 2013 in India uw middelbare studies heeft volbracht. Het is dan ook hoogst merkwaardig dat u beweert dat het recht op onderwijs u werd ontnomen. Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen bezwaarlijk ernstig kunnen worden genomen. Dat het niet makkelijk is om op achtentwintigjarige leeftijd tot het hoger onderwijs toegelaten te worden, of dat u bij het afstuderen reeds een eerbiedwaardige leeftijd zal hebben bereikt, zijn in die zin geen exponenten van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u geen toegang tot de arbeidsmarkt heeft komt evenmin geloofwaardig over. U beweert weinig meer dan dat er slechts beperkte mogelijkheden zijn om te doctoreren en dat u zelfs met een master-graad niet in één van de colleges kan lesgeven (zie CGVS, p. 14). De Indische arbeidsmarkt beperkt zich echter niet louter tot doctorandi en lesgevers op universiteiten. Het is dan ook geheel onduidelijk waaruit u afleidt dat er voor u geen plaats is weggelegd op de arbeidsmarkt. Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt bovendien dat Tibetanen in India wel degelijk toegang hebben tot werk. Dat ze soms moeilijkheden ervaren om een job te vinden is veeleer te wijten aan een verzameling van zeer uiteenlopende factoren. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 10-11).

U verklaarde dat u met uw eigen IC naar Thailand bent gereisd en dat u deze na aankomst in Thailand moest afgeven aan de smokkelaar (zie CGVS, p. 11). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Bovendien, in dezelfde context, is het bijzonder opmerkelijk dat u niet weet op basis van welk visum u naar Thailand bent gereisd (zie CGVS, p. 16). Terwijl u bij het invullen van de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat het over een visum voor en naar Thailand ging (zie Verklaring, vraag 26), beweert u tijdens het gehoor dat u niets weet over het visum, er niets van begreep, er niet op lette, en eigenlijk geen idee heeft hoe lang ('misschien voor een maand') het visum geldig was (zie CGVS, p. 16). Het is uiteraard vreemd dat u niet op de hoogte was van dergelijke zaken, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u middels uw eigen IC en dus op legale wijze India verliet. Er is

dan ook geen enkele valide reden waarom de smokkelaar uw reisformaliteiten zou verbergen, of waarom u niet zou weten op basis van welke documenten u naar Thailand reisde.

Verder is het niet aannemelijk dat u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort van Thailand naar Italië bent gereid. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Bij het invullen van de verklaring bij DVZ verklaarde u nog dat het om een Thais paspoort ging (zie Verklaring, vraag 35), terwijl het tijdens het gehoor plots om een Chinees paspoort of een paspoort uit Hongkong zou gaan (zie CGVS, p. 16). Onder welke alias u reisde weet u niet, het zou om 'Xio Wong' of 'Xio Lee' kunnen gaan (zie CGVS, p. 16). Verder kan u geen duidelijke verklaringen afleggen over het visum dat u gebruikte om Europa binnen te komen. U verklaart dat 'ze het Schengenvisum of zo noemen', maar dat u het niet exact weet (zie CGVS, p. 16).

Bovendien blijkt u geen duidelijk zicht te kunnen of willen geven wat betreft de door u gevolgde reisweg. U verklaart dat u denkt dat u India via de luchthaven van Delhi heeft verlaten (zie CGVS, p. 15). U denkt dat u daarna in de belangrijkste stad / hoofdstad van Thailand aankwam, maar eigenlijk weet u het niet (zie CGVS, p. 16). U verbleef tien dagen in de stad, maar het was u vreemd genoeg compleet onduidelijk in welke stad u was. Evenmin weet u met zekerheid te zeggen via welke luchthaven of stad u Thailand verliet. U vermoedt dat het via de hoofdstad moest zijn. Dat u geen enkele zekerheid kan bieden over de plaatsen van aankomst, verblijf, en vertrek in Thailand, is geheel onaannemelijk. Het is evenzeer opmerkelijk dat u weet dat u Europa via de hoofdstad van Italië binnenkwam, maar dat u niet weet hoe de naam van de stad luidt (zie CGVS, p. 16).

Gezien in de luchthaven in Delhi en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis en de door u gevolgde reisweg. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen enkel uw identiteit, levensloop, scholing, en medische problemen. Die zaken staan hier echter niet ter discussie. Verder doen ze geen uitspraak over een gebrek aan reële bescherming in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of

bestrafing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

Verweerder brengt met een aanvullende nota van 19 februari 2015 twee rapporten bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat hij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met zijn originele IC, doch zou dit document na aankomst in Thailand afgegeven hebben aan een 'smokkelaar'. Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoeker meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoeker vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoeker gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoeker meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien hij niet langer in bezit is van zijn IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoeker in staat is om, zo hij effectief zijn IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat hij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoeker erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "*geen garantie*" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering na aankomst in Thailand zijn IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een "*informeel statuut*" betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst tot slot op zijn verklaringen op p. 10 van het gehoorverslag, waaruit moet blijken dat verzoeker “diverse problemen” zou hebben ondervonden bij de verlenging van zijn RC.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en de uitreiking en verlenging ervan, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. In die gevallen waarop er inhoudelijke fouten op de RC prijken vermeldt de informatie tot slot nog dat er een procedure bestaat voor rechtzetting hiervan bij de Indiase autoriteiten in India, maar ook bij de consulaten in het buitenland (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van dat verblijfsrecht. Verzoeker wijst weliswaar op zijn verklaringen bij de commissaris-generaal (p. 10 gehoorverslag), doch die verklaringen maken slechts gewag van het betalen van smeergeld bij de verlengingsprocedure, zonder enige melding te maken van enige (kans op) weigering van verlenging. Het gebeurlijk voorkomen van smeergeld wordt in de informatie van de commissaris-generaal niet ontkend. Dezelfde informatie vermeldt wel dat er tegen dergelijke praktijk hulp ingeroepen kan worden bij de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap (*ibid.*), hetgeen verzoeker evenwel naliët te doen. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hem ooit een verlenging werd geweigerd, doch dat hij er daarentegen in slaagde elk jaar zijn RC te verlengen en op basis van dat document tevens een reisdocument (IC) te verkrijgen waarmee hij India heeft kunnen verlaten.

Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19).

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoeker wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde bij de commissaris-generaal dat hij India verlaten heeft omdat *i)* hij er nooit over een legaal statuut of documenten zou kunnen beschikken, *ii)* medische problemen heeft waarvoor hij geen behandeling kan krijgen in India, *iii)* er in de Indiase samenleving sprake is van racisme en tenslotte omdat *iv)* hij er als Tibetaan niet mag studeren en er geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt.

Wat betreft de verblijfsrechtelijke realiteit waarin verzoeker in India vertoefde, bleek hoger afdoende dat die voldoet aan de criteria voor bescherming zoals vervat in artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker de vluchtelingenstatus niet kan verwerven, is daarbij op zich niet zwaarwichtig genoeg om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen. Wat betreft de medische problemen die verzoeker inroept, merkt de Raad op dat dergelijke migratiemotieven geen enkel verband houden met de criteria voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voor wat betreft het racisme dat in de Indiase samenleving zou heersen ten aanzien van de Tibetanen, voert verzoeker twee geïsoleerde vechtpartijen aan die jaren voor zijn vertrek naar Europa hebben plaatsgevonden. Deze feite zijn evenwel onvoldoende zwaarwichtig om als 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te kwalificeren. In zoverre verzoeker tenslotte beweert geen toegang te hebben tot onderwijs en de arbeidsmarkt, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering is die lijnrecht ingaat tegen de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en waaruit daarentegen blijkt dat Tibetanen via hun RC toegang hebben tot de private Indiase arbeidsmarkt evenals tot de Indiase en Tibetaanse onderwijsinstellingen (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28).

In zijn verzoekschrift vervolgt verzoeker met een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die hij als "*discriminerend*" omschrijft en waartoe hij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin hij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoeker over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat

*“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). De stukken die verzoeker als staving van de “alomtegenwoordige discriminatie” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.*

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5 Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER